

Carpe Diem

El passat m'estira, m'empeny cap enrere,
records que murmuren, que criden, que esperen.
Trobats amuntegats, com restes de guerra,
omplint calaixos on el passat s'aferra.

Errors que encara persisteixen són tatuats,
com impresos de foc a la pell són marcats.
Nostàlgies que pesen, que gelen, que ofeguen,
les quals el cor acceleren i obstrueixen.

Les paraules no dites, els passos errats,
el "què hauria passat si..." que no calla mai.
Cadenes invisibles m'abracen la pell,
esperits del temps que no només parlen d'ell.

I el futur? Un monstre que aguaita el camí,
un mar de preguntes, un mur infinit,
I si caic? I si no ho aconsegueixo?
I si no soc prou forta? I si I si I si...

Preguntes sense resposta omplen la ment,
d'aquell que podria arribar a passar realment.
Fusta esquinçada frega els meus insegurs dits,
buscant sort i fortuna en passatges maleïts.

El demà, el meu desconfiat enemic,
perfecció impossible, la meta fugint.
Segueixo una ombra, un miratge, un vers,
però ningú sap si això és ben cert.

Miro endavant i només veig boira,
miro enrere i l'ahir em devora.
Però... i si avui és l'únic que compta?
I si el present és l'única hora?

Paro.

I si deixo que el vent m'acaroni la pell,
si abraço el moment com si fos el primer?
Si ric sense por, si ploro sense culpa,
si visc sense pressa, si deixo la lluita?

Reflexiono.

La preocupació temporal és incorrecta,
no aprofitar el present és el real concepte.
Enfrontats cara a cara amb la fugacitat del temps,
Carpe Diem va ser, és i serà el meu vers.